
Prabodhasudhakara

प्रबोधसुधाकरः

Document Information

Text title : prabodha sudhAkara

File name : prabodha.itx

Category : shankarAchArya

Location : doc_z_misc_shankara

Author : Shankaracharya

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Latest update : August 25, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 2, 2024

sanskritdocuments.org

प्रबोधसुधाकरः

प्रबोधसुधाकरस्य अनुक्रमणिका

- १ दैवनिन्द्याप्रकरणम् ।
- २ विषयनिन्द्याप्रकरणम् ।
- ३ मनोनिन्द्याप्रकरणम् ।
- ४ विषयनिग्रहप्रकरणम् ।
- ५ मनोनिग्रहप्रकरणम् ।
- ६ वैराग्यप्रकरणम् ।
- ७ आत्मसिद्धिप्रकरणम् ।
- ८ मायासिद्धिप्रकरणम् ।
- ९ विद्मद्देहादिनिर्मुक्त्याप्रकरणम् ।
- १० अद्वैतप्रकरणम् ।
- ११ कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रकरणम् ।
- १२ स्वप्नकाशताप्रकरणम् ।
- १३ नादानुसन्धानप्रकरणम् ।
- १४ मनोलयप्रकरणम् ।
- १५ प्रबोधप्रकरणम् ।
- १६ द्विधात्मकित्तिप्रकरणम् ।
- १७ ध्यानविधिप्रकरणम् ।
- १८ सगुणनिर्गुणयोरैक्यप्रकरणम् ।
- १९ आनुग्रहिकप्रकरणम् ।

॥ १ ॥ दैवनिन्द्याप्रकरणम् ।

नित्यानन्दैकरसं सखिन्मात्रं स्वयंज्योतिः ।

पुरुषोत्तममजमीशं वन्दे श्रीयादवाधीशम् ॥ १ ॥

यं वर्णयितुं साक्षाच्छ्रुतिरपि मूकेव मौनमाचरति ।

सोऽस्माकं मनुजानां किं वायां गोयरो भवति ॥ २ ॥
यद्यप्येवं विदितं तथापि परिभाषितो भवेदेव ।
अध्यात्मशास्त्रसारैर्दृष्टिचिन्तनकीर्तनाभ्यासैः ॥ ३ ॥
क्लृप्तैर्बहुभिरुपायैरभ्यासज्ञानभक्त्याद्यैः ।
पुंसो विना विरागं मुक्तेरधिकारिता न स्यात् ॥ ४ ॥
वैराग्यमात्मबोधो भक्तिश्चेति त्रयं गदितम् ।
मुक्तेः साधनमाद्यौ तत्र विरागो वितृष्णता प्रोक्ता ॥ ५ ॥
सा चार्द्धममताभ्यां प्रच्छन्ना सर्वदंडेषु ।
तत्राहन्ता देहे ममता भार्यादिविषयेषु ॥ ६ ॥
देहः किमात्मकोऽयं कः संबन्धोऽस्य वा विषयैः ।
अेवं विचार्यमाणोऽहन्ताममते निवर्तते ॥ ७ ॥
स्त्रीपुंसोः संयोगात्सम्भाते शुक्लशोणितयोः ।
प्रविशञ्छ्रवः शनकैः स्वकर्मणा देहमाधत्ते ॥ ८ ॥
मातृगुरुदरदर्या क्लृप्तमूर्खपुरीषपूर्णायाम् ।
जठराग्निज्वालाभिर्नवमासं पथ्यते जन्तुः ॥ ९ ॥
दैवात्प्रसूतिसमये शिशुस्तिरश्चीनतां यदा याति ।
शस्त्रैर्विभाज्य स तदा बहिरिह निष्कास्यतेऽतिबलात् ॥ १० ॥
अथवा यन्त्रच्छिद्राद्ये तु निःसार्यते प्रबलैः ।
प्रसवसमीरैश्च तदा यः क्लेशः सोऽप्यनिर्वाच्यः ॥ ११ ॥
आधिव्याधिवियोगात्मीयविपत्कललदीर्घदारिद्र्यैः ।
जन्मान्तरमपि यः क्लेशः किं शक्यते वक्तुम् ॥ १२ ॥
नरपशुविडङ्गतिर्यग्योनीनां यतुरशीतिलक्ष्णाणाम् ।
कर्मनिबद्धो ञ्च परिलभन्त्यातना लुङ्क्ते ॥ १३ ॥
थरमस्तत्र नृदेहस्तत्रोज्जन्मान्वयोत्पत्तिः ।
स्वकुलाचारविचारः श्रुतिप्रचारश्च तत्रापि ॥ १४ ॥
आत्मानात्मविवेको नो देहस्य य विनाशिताज्ञानम् ।
अेवं सति स्वमायुः प्राज्ञैरपि नीयते मिथ्या ॥ १५ ॥

मूढः कुरुते विषयजडमसंमार्जनं मिथ्या ।
 दुरदृष्टवृष्टिविरसो द्देडो गेळं पतत्येव ॥ २८ ॥
 भार्या उपविडीना मनसः क्षोभाय जायते पुंसाम् ।
 अत्यन्तं उपाढ्या सा परपुरुषैर्वशीकियते ॥ ३० ॥
 यः कश्चित्परपुरुषो भ्रं भृत्योऽथवा भिक्षुः ।
 पश्यति छि साभिलाषं विलक्षाणोदारउपवतीम् ॥ ३१ ॥
 यं कश्चित्पुरुषवरं स्वभर्तुरतिसुन्दरं दृष्ट्वा ।
 मृगयति किं न मृगाक्षी मनसैव परस्त्रियं पुरुषः ॥ ३२ ॥
 अेवं सुउपनार्या भर्ता कोपात्प्रतिक्क्षां क्षीणः ।
 नो लभते सुभलेशं बलिमिव बलिभुग्बहुष्येकः ॥ ३३ ॥
 वनिता नितान्तमज्ञा स्वाज्ञामुल्लङ्घ्य वर्तते यद्वि सा ।
 शत्रोरप्यधिकतरा परभिलाषिण्यसौ किमुत ॥ ३४ ॥
 लोको नापुत्रस्यास्तीति श्रुत्यास्य कः प्रभाषितो लोकः ।
 मुक्तिः संसरणं वा तदन्यलोकोऽथवा नाद्यः ॥ ३५ ॥
 सर्वेऽपि पुत्रभाजस्तन्मुक्तौ संसृतिर्भवति ।
 श्रवणादयोऽप्युपाया मृषा भवेयुस्तृतीयेऽपि ॥ ३६ ॥
 तत्प्राभ्युपायसत्त्वाद्द्वितीयपक्षेऽप्यपुत्रस्य ।
 पुत्रेष्ट्यादिकयागप्रवृत्तये वेदवाद्योऽयम् ॥ ३७ ॥
 नानाशरीरकष्टैर्धनव्ययैः साध्यते पुत्रः ।
 उत्पन्नमात्रपुत्रे ज्वितचिन्ता गरीयसी तस्य ॥ ३८ ॥
 ज्वन्नपि किं मूर्खः प्राज्ञः किं वा सुशीलभाग्भविता ।
 जारश्चौरः पिशुनः पतितो धूतप्रियः क्रूरः ॥ ३९ ॥
 पितृमातृभन्धुघाती मनसः भेदाय जायते पुत्रः ।
 चिन्तयति तातनिधनं पुत्रो द्रव्याद्यधीशताडेतोः ॥ ४० ॥
 सर्वगुणैरुपपन्नः पुत्रः कस्यापि कुत्रचिद्भवति ।
 सोऽल्पायू रगणो वा ल्यनपत्यो वा तथापि भेदाय ॥ ४१ ॥
 पुत्रात्सद्गतिरिति येत्तदपि प्रायोऽस्ति युक्त्यसङ्गम् ।
 एत्थं शरीरकष्टैर्दुःखं सम्प्रार्थते मूढैः ॥ ४२ ॥

पितृमातृबन्धुभगिनीपितृव्यजामातृमुष्यानाम् ।
 मार्गस्थानामिव युतिरनेकयोनिभ्रमात्सृष्टिका ॥ ४३ ॥
 दैवं यावद्विपुलं यावत्प्रयुरः परोपकारश्च ।
 तावत्सर्वे सुदुष्टो व्यत्ययतः शत्रवः सर्वे ॥ ४४ ॥
 अश्रन्ति येदनुदिनं वन्दिन एव वर्णयन्ति संतुहाः ।
 तस्येद्विद्विनान्तरमभिनिन्दन्तः प्रकुप्यन्ति ॥ ४५ ॥
 दुर्भरजठरनिमित्तं समुपार्जयितुं प्रवर्तते चित्तम् ।
 लक्षावधि बहुवित्तं तथाप्यलभ्यं कपर्दिङ्कामात्रम् ॥ ४६ ॥
 लभ्यश्चेदधिकोऽर्थः पत्न्यादीनां भवेत्स्वार्थः ।
 नृपयौरतोऽप्यनर्थस्तस्माद्व्योद्यमो व्यर्थः ॥ ४७ ॥
 अन्यायमर्थभाजं पश्यति भूपोऽध्वगामिनं यौरः ।
 पिशुनो व्यसनप्राप्तिं दायानां गाणः कलडम् ॥ ४८ ॥
 पातकभरैरनेकैरर्थं समुपार्जयन्ति राजानः ।
 अश्रमत्तद्गुणलेतोः प्रतिक्षणं नाशयते सोऽर्थः ॥ ४९ ॥
 राज्यान्तराभिगमनाद्रणभङ्गान्मन्त्रभृत्यदोषाद्वा ।
 विषशस्त्रगुमघातान्मग्राश्चिन्ताएवै भूपाः ॥ ५० ॥

॥ ३ ॥ मनोनिन्दाप्रकरणम् ।
 उसति कदाचिद्रौति भ्रान्तं सदृश दिशो भ्रमति ।
 दृष्टं कदापि रुष्टं शिष्टं दृष्टं च निन्दति
 स्तौति ॥ ५१ ॥
 किमपि द्वेष्टि सरोषं ज्यात्मानं श्लाघते कदाचिदपि ।
 चित्तं पिशाचमभवद्राक्षस्या तृषया व्यामम् ॥ ५२ ॥
 दम्भाभिमानलोभैः कामकोधोरुमत्सरैश्चेतः ।
 आकृष्यते समन्ताच्छ्रवभिरिव पतितास्थिवन्मार्गं ॥ ५३ ॥
 तस्माच्छुद्भविरागो मनोऽभिलषितं त्यजेदर्थम् ।
 तदनभिलषितं कुर्यान्निर्यापारं ततो भवति ॥ ५४ ॥

॥ ४ ॥ विषयनिग्रहप्रकरणम् ।
 संसृतिपारावारे ङ्यगाधविषयोदकेन सम्पूर्णे ।
 नृशरीरमभ्युत्तरां कर्मसमीरैरतस्ततश्चलति ॥ ५५ ॥
 छिद्रैर्नवभिरुपेतं श्रुवो नौकापतिर्मंडानलसः ।
 छिद्राणामनिरोधाज्जलपरिपूर्णा पतत्यधः सततम् ॥ ५६ ॥
 छिद्राणां तु निरोधात्सुभेन पारं परं याति ।
 तस्मादिन्द्रियनिग्रहभृते न कश्चित्तरत्यन्तम् ॥ ५७ ॥
 पश्यति परस्य युवति सकाममपि तन्मनोरथं कुरुते ।
 ज्ञात्वैव तदप्राप्तिं व्यर्थं मनुजोऽतिपापभागभवति ॥ ५८ ॥
 पिशुनैः प्रकाममुद्वितां परस्य निन्दां श्रुणोति कर्णाभ्याम् ।
 तेन परः किं भ्रियते व्यर्थं मनुजोऽतिपापभागभवति ॥ ५९ ॥
 अनृतं परापवादं रसना वदति प्रतिक्षां तेन ।
 परडानिर्लब्धिः का व्यर्थं मनुजोऽतिपापभागभवति ॥ ६० ॥
 विषयेन्द्रिययोर्योगे निमेषसमयेन यत्सुभं भवति ।
 विषये नष्टे द्युभं यावज्जिहवं य तत्तयोर्मध्ये ॥ ६१ ॥
 डेयमुपादेयं वा प्रविचार्य सुनिश्चितं तस्मात् ।
 अल्पसुभस्य त्यागादनल्पद्युभं जडाति सुधीः ॥ ६२ ॥
 धीवरदत्तमडामिषमश्रुवैसादिशो भ्रियते ।
 तद्बद्धिषयान्भुञ्जन्कलाकृष्टो नरः पतति ॥ ६३ ॥
 उरगत्रस्तार्धतनुर्बेडोऽश्रातीड मक्षिकाः शतशः ।
 अेवं गतायुरपि सन्विषयान्समुपार्यत्यन्धः ॥ ६४ ॥

॥ ५ ॥ मनिनिग्रहप्रकरणम् ।
 स्वीयोद्गमतोयवडा सागरमुपयाति नीयमार्गोऽण ।
 सा येद्दुद्गम अेव स्थिरा सती किं न याति वार्षित्वम् ॥ ६५ ॥
 अेवं मनः स्वडेतुं विचारयत्सुस्थिरं भवेदन्तः ।
 न बडिर्वीदति तदा किं नात्मत्वं स्वयं याति ॥ ६६ ॥

वर्षास्वम्भःप्रययात्कूपे गुरुनिर्जरे पयः क्षारम् ।
 ग्रीष्मैवैव तु शुष्के माधुर्यं भजति तन्नाम्भः ॥ ६७ ॥
 तद्द्विषयोद्विक्तं तमःप्रधानं मनः कलुषम् ।
 तस्मिन्विरागशुष्के शनकैराविर्भवेत्सत्त्वम् ॥ ६८ ॥
 यं विषयमपि लषित्वा धावति बाह्येन्द्रियद्वारा ।
 तस्याप्राप्तौ भिद्यति तथा यथा स्वं गतं किञ्चित् ॥ ६९ ॥
 नगनगरदुर्गदुर्गमसरितः परितः परिभ्रमञ्चेतः ।
 यद्वि नो लभते विषयं विषयन्त्रितमिव भिन्नमायाति ॥ ७० ॥
 तुम्भीकूलं जलान्तर्बलादधः क्षिममप्युपैत्यूर्ध्वम् ।
 तद्भ्रमनः स्वरूपे निहितं यत्नाद्धृष्याति ॥ ७१ ॥
 छलं वा पूर्वभवे वा स्वकर्मणैवाजितं कूलं यद्यत् ।
 शुभमशुभं वा तत्तद्भोगोऽप्यप्रार्थितो भवति ॥ ७२ ॥
 येतःपशुमशुभपथं प्रधावमानं निराकर्तुम् ।
 वैराग्यमेकमुचितं गलकाष्ठे निर्मितं धात्रा ॥ ७३ ॥
 निद्रावसरे यत्सुषुप्तोऽस्ति विषयजं यस्मात् ।
 न हि चेन्द्रियप्रदेशावस्थानं येतसो निद्रा ॥ ७४ ॥
 अद्भारतुङ्गकुड्ये गृहेऽवरुद्धो यथा व्याघ्रः ।
 बहुनिर्गमप्रयत्नेः श्रान्तस्तिष्ठति पतञ्चसंश्च तथा ॥ ७५ ॥
 सर्वेन्द्रियावरोधाद्गुणैर्निर्गमं वीक्ष्य ।
 शान्तं तिष्ठति येतो निरुद्यमत्वं तदा याति ॥ ७६ ॥
 प्राणस्यन्दनिरोधात्सत्सङ्गाद्वासनात्यागात् ।
 हरिचरणभक्तियोगान्मनः स्ववेगं जहाति शनैः ॥ ७७ ॥

॥ ६॥ वैराग्यप्रकरणम् ।
 परगृहगृहिणीपुत्रद्रविणानामागमे विनाशे वा ।
 कथितौ उर्षविषादौ किं वा स्यातां क्षणं स्थातुः ॥ ७८ ॥
 दैवात्स्थितं गतं वा यं कञ्चिद्विषयमीज्यमलं वा ।
 नो तुष्यन्न यं सीदन्वीक्ष्य गृहेष्वतिथिवन्नवसेत् ॥ ७९ ॥

ममताभिमानशून्यो विषयेषु पराङ्मुषः पुरुषः ।
 तिष्ठन्नपि निजसदने न बाध्यते कर्मभिः क्वापि ॥ ८० ॥
 कुत्राप्यरण्यदेशे सुनीलतृणवालिङ्गोपचिते ।
 शीतलतरुतलभूमौ सुषुप्तं शयानस्य पुरुषस्य ॥ ८१ ॥
 तद्वः पत्रकृलाढ्याः सुगन्धशीतानिलाः परितः ।
 कलकृञ्जितवरविडगाः ससितो मित्राणि किं न स्युः ॥ ८२ ॥
 वैराग्यभाग्यभाजः प्रसन्नमनसो निराशास्य ।
 अप्रार्थितकृलभोक्तुः पुंसो जन्मनि कृतार्थतेल स्यात् ॥ ८३ ॥
 द्रव्यं पल्लवतश्च्युतं यद्वि भवेत्कवापि प्रमादात्तदा
 शोकायाथ तदपि तं श्रुतवते तोषाय य श्रेयसे ।
 स्वातन्त्र्याद्विषयाः प्रयान्ति यदमी शोकाय ते स्युश्चिरं
 संत्यक्ताः स्वयमेव येत्सुभमयं निःश्रेयसं तन्वते ॥ ८४ ॥
 विस्मृत्यात्मनिवासमुत्कटभवाटव्यां चिरं पर्यट-
 न्स्तापत्रयदीर्घदावदडनज्वालावलीव्याकुलः ।
 वल्गुल्लुगुषु सुप्रदीमनयनश्चेतःकुण्डुगो भला-
 दाशापाशवशीकृतोऽपि विषयव्याघ्रैर्मृषा
 ङन्यते ॥ ८५ ॥

॥ ७ ॥ आत्मसिद्धिप्रकरणम् ।
 उत्पन्नेऽपि विरागे विना प्रबोधं सुषुप्तं न स्यात् ।
 स भवेद्गुरुपदेशात्तस्माद्गुरुमाश्रयेत्प्रथमम् ॥ ८६ ॥
 यद्यपि जलधेरुदकं यद्यपि वा प्रेरकोऽनिलस्तत्र ।
 तदपि पिपासाकुलितः प्रतीक्षते यातको भेधम् ॥ ८७ ॥
 त्रेधा प्रतीतिरुक्ता शास्त्राद्गुरुतस्तथात्मनस्तत्र ।
 शास्त्रप्रतीतिरादौ यद्बन्धुधुरो गुणोऽस्तीति ॥ ८८ ॥
 अग्रे गुरुप्रतीतिर्दूराद्गुणदर्शनं यद्भत् ।
 आत्मप्रतीतिरस्माद्गुणमक्षयज्ञं सुषुप्तं यद्भत् ॥ ८९ ॥
 रसगन्धरूपशब्दस्पर्शा अन्ये पदार्थाश्च ।
 कस्मादनुभूयन्ते नो देहान्नेन्द्रियग्रामात् ॥ ९० ॥

मृतदेहेन्द्रियवर्गो यतो न जानाति दालञ्जं द्रुग्भम् ।
प्राणश्चेन्निद्रायां तस्करबाधां स किं वेत्ति ॥ ९१ ॥

मनसो यदि वा विषयस्तद्युगपत्किं न जानाति ।
तस्य पराधीनत्वाद्यतः प्रमादस्य कस्त्राता ॥ ९२ ॥

गाढध्वान्तगृहान्ततः क्षितितले दीपं निधायोज्ज्वलं
पञ्चखिद्रमधोमुषं छि कलशं तस्योपरि स्थापयेत् ।
तद्भाष्ये परितोऽनुरन्ध्रममलां वीणां च कस्तूरिकां
सद्रत्नं व्यञ्जनं न्यसेद्य
कलशखिद्राध्वनिर्गच्छताम् ॥ ९३ ॥

तेजोशेन पृथक्पदार्थनिवड्डानं छि यज्जयते
तद्रन्ध्रैः कलशेन वा किमु मृदो भाएडेन तैलेन वा ।
किं सूत्रेण न चैतदस्ति रुचिरं प्रत्यक्षबाधादतो
दीपज्योतिरिडैकमेव शरणां देहे तथात्मा स्थितः ॥ ९४ ॥

॥ ८ ॥ मायासिद्धिप्रकरणम् ।

चिन्मत्रः परमात्मा ज्यपश्यदात्मानमात्मतया ।
अभवत्सोऽर्द्धनामा तस्मादासीद्भिदो मूलम् ॥ ९५ ॥

द्वेषैव भाति तस्मात्पतिश्च पत्नी च तौ भवेतां वै ।
तस्माद्यमाकाशस्त्रिषैव परिपूर्यते सततम् ॥ ९६ ॥

सोऽयमपीक्षां यडे ततो मनुष्या अजायन्त ।
धृत्युपनिषदः प्राडुर्दयितां प्रति याज्ञवल्क्योक्त्या ॥ ९७ ॥

शिरमानन्दानुभवात्सुषुप्तिरिव काप्यवस्थाभूत् ।
परमात्मनस्तु तस्मात्स्वप्नवदेवोत्थिता माया ॥ ९८ ॥

सदसद्विलक्षणासौ परमात्मसदाश्रयानादिः ।
सा च गुणत्रयरूपा सूते सयराचरं विश्वम् ॥ ९९ ॥

माया तावददृश्या दृश्यं कार्यं कथं जनयेत् ।
तन्तुभिरदृश्यरूपैः पटोऽत्र दृश्यः कथं भवति ॥ १०० ॥

स्वप्ने सुरतानुभववाञ्छुकद्रावोयथा शुभे वसने ।

अनृतं रतं प्रबोधे वसनोपलतिर्भवेत्सत्या ॥ १०१ ॥
 स्वप्ने पुरुषः सत्यो योषिदसत्या तथोर्युतिश्च मृषा ।
 शुक्लद्रावः सत्यस्तद्गतप्रकृतेऽपि संभवति ॥ १०२ ॥
 अवेमदृश्या माया तत्कार्यं जगद्विदं दृश्यम् ।
 माया तावद्विद्यं स्याद्या स्वविनाशेन उर्षदा भवति ॥ १०३ ॥
 रजनीवातिदुरन्ता न लक्ष्यतेऽत्र स्वभवोऽस्याः ।
 सौदाभिनीव नश्यति मुनिभिः सम्प्रक्षयमाणैव ॥ १०४ ॥
 माया ब्रह्मोपगताविद्या ज्वालाश्रया प्रोक्ता ।
 विद्विद्भ्रष्टाश्चेतस्तदक्षयं ज्ञेयमा मोक्षात् ॥ १०५ ॥
 घटमठकुज्यैरावृतमाकाशं तत्तदाह्वयं भवति ।
 तद्भ्रष्टविद्यावृतमिड यैतन्त्रं ज्ञेयं धृत्युक्तः ॥ १०६ ॥
 ननु कथमावरणं स्यादज्ञानं ब्रह्मणो विशुद्धस्य ।
 सूर्यस्येव तमिस्रं रात्रिभवं स्वप्रकाशस्य ॥ १०७ ॥
 दिनकरकिरणोत्पन्नेर्मघैराच्छाद्यते यथा सूर्यः ।
 न भलु दिनस्य दिनत्वं तैर्विकृतैः सान्द्रसंघातैः ॥ १०८ ॥
 अज्ञानेन तथात्मा शुद्धोऽपि च्छाद्यते सुचिरम् ।
 न परंतु लोकासिद्धा प्राणिषु तस्येतनाशक्तिः ॥ १०९ ॥

॥ ९ ॥ विद्गद्वेडादिनिर्मुपायाप्रकरणम् ।
 स्थूलशरीरस्थान्तर्विद्गशरीरं च तस्थान्तः ।
 कारणमस्याप्यन्तस्ततो मलाकाराणं तुर्यम् ॥ ११० ॥
 स्थूलं निर्मुपितं प्रागधुना सूक्ष्मादितो ब्रूमः ।
 अद्गुष्ठमात्रः पुरुषः श्रुतिरिति यत्प्राणं तत्सूक्ष्मम् ॥ १११ ॥
 सूक्ष्माणि मलाभूतान्यसवः पञ्चेन्द्रियाणि पञ्चैव ।
 षोडशमन्तःकराणं तत्संघातो हि विद्गत्तनुः ॥ ११२ ॥
 तत्कारणं स्मृतं यत्तस्थान्तर्वासनाभावम् ।
 तस्य प्रवृत्तिहेतुर्बुद्ध्याश्रयमत्र तुर्यं स्यात् ॥ ११३ ॥
 तत्सारभूतबुद्धो यत्प्रातिकूलितं तु शुद्धयैतन्त्रम् ।

श्रुवः स उक्त आद्यैर्योऽलमिति स्फूर्तिः कृद्गुपुषि ॥ ११४ ॥
 यरतरतरङ्गसङ्गात्प्रतिभिम्बं भास्करस्य य यलं
 स्यात् ।
 अस्ति तथा यञ्चलता यैतन्ये यित्तयाञ्चल्यत् ॥ ११५ ॥
 नन्वर्कप्रतिभिम्बः सलिलादिषुयः स यावभासयति ।
 किमितरपदार्थनिवृत्तं प्रतिभिम्बोऽप्यात्मनस्तद्गत् ॥ ११६ ॥
 प्रतिकृतितं यत्तेजः सवितुः कांस्यादिपात्रेषु ।
 तदनु प्रविष्टमन्तर्गुहमन्यार्थान्प्रकाशयति ॥ ११७ ॥
 यित्प्रतिभिम्बस्तद्गुह्येषु यो श्रुवतां प्राभः ।
 नेत्रादीन्द्रियमार्गैर्बहिर्थाः सोऽवभासयति ॥ ११८ ॥

॥ १० ॥ अद्वैतप्रकरणम् ।
 तद्विदं य एवमार्थो वेद ब्रह्माहमस्मीति ।
 स एव सर्वं य स्यात्तस्य छिद्देवाश्च नेशते भूत्या ॥ ११९ ॥
 येषां स भवत्यात्मा योऽन्यामथ देवतामुपास्ते यः ।
 अहमन्योऽसावन्यश्चेत्थं यो वेद पशुवत्सः ॥ १२० ॥
 एत्युपनिषदामुक्तिस्तथा श्रुतिर्भगवदुक्तिश्च ।
 ज्ञानी त्वात्मैवेयं मतिर्ममेत्यत्र युक्तिरपि ॥ १२१ ॥
 ऋजु वक्रं वा काष्ठं लुताशदग्धं सद्यज्ञितां याति ।
 तत्किं उस्तत्राख्यं ऋजुवक्राकारसत्त्वेऽपि ॥ १२२ ॥
 एवं य आत्मनिष्ठो ह्यात्माकारश्च जायते पुरुषः ।
 देहीव दृश्यतेऽसौ परं त्वसौ केवलो ह्यात्मा ॥ १२३ ॥
 प्रतिफलति भानुरेकोऽनेकशरावोदकेषु यथा ।
 तद्गदसौ परमात्मा ह्येकोऽनेकेषु देहेषु ॥ १२४ ॥
 दैवादिकशरावे भग्ने किं वा विलीयते सूर्यः ।
 प्रतिभिम्बयञ्चलत्वादृक्ः किं यञ्चलो भवति ॥ १२५ ॥
 स्वव्यापारं कुरुते यथैकसवितुः प्रकाशेन ।
 तद्गच्छराथरमिदं ह्येकात्मसत्तया यलति ॥ १२६ ॥

येनोदकेन कदलीचम्पकजात्यादयः प्रवर्धन्ते ।
 मूलकपलाण्डुलशुनास्तेनैवैते विभिन्नरसगन्धाः ॥ १२७ ॥
 अेको ङि सूत्रधारः काष्ठप्रकृतीरनेकशो युगपत् ।
 स्तम्भाग्रपट्टिकायां नर्तयतीड प्रगूढतया ॥ १२८ ॥
 गुडभाण्डशर्कराद्या भिन्नाः स्युर्विकृतयो यथैकेक्षोः ।
 केयूरकङ्कुणाद्या यथैकलेभ्रो भिदाश्च पृथक् ॥ १२९ ॥
 अेवं पृथक्स्वभावं पृथगाकारं पृथग्वृत्ति ।
 जगद्गुण्यावयवमुञ्चैरेकेनैवात्मना यलति ॥ १३० ॥
 स्कन्धघृतसिद्धमन्त्रं यावन्नाश्राति मार्गगस्तावत् ।
 स्पर्शभयक्षुत्पीडे तस्मिन्भुङ्क्ते न ते भवतः ॥ १३१ ॥
 मानुषमतर्ङ्गमलिषश्चसूकरादिष्वनुस्यूतम् ।
 यः पश्यति जगदीशं स अेव भुङ्क्तेऽद्भयानन्दम् ॥ १३२ ॥

॥ ११ ॥ कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रकरणम् ।
 यद्भ्रत्सूर्येऽभ्युदिते स्वव्यवहारं जनः कुरुते ।
 तं न करोति विवस्वान्न कारयति तद्भदात्मापि ॥ १३३ ॥
 लोडे हुतभुग्व्याप्ते लोडान्तरताड्यमानेऽपि ।
 तस्यान्तर्गतवह्नेः किं स्यान्निर्घातजं दुःखम् ॥ १३४ ॥
 निष्ठुरकुठारघातैः काष्ठे संछेद्यमानेऽपि ।
 अन्तर्वर्ती वह्निः किं घातैश्छेद्यते तद्भत् ॥ १३५ ॥
 भूते श्रुतिरपि भूयोऽनश्नन्नयोऽभियाकशीत्यादि ॥ १३६ ॥
 निशि वेश्मनि प्रदीपे दीप्यति यौरस्तु वित्तमपडरति ।
 ष्ठयति वारयति वा तं दीपः किं तथात्मापि ॥ १३७ ॥
 गेडान्ते दैववशात्स्मिंश्चित्समुदिते विपन्ने वा ।
 दीपस्तुष्यत्यथवा प्पिद्यति किं तद्भदात्मापि ॥ १३८ ॥

॥ १२ ॥ स्वप्रकाशताप्रकरणम् ।
 रविचन्द्रवह्निदीपप्रमुखाः स्वपरप्रकाशाः स्युः ।

यद्यपि तथाप्यमीभिः प्रकाश्यते क्वापि नैवात्मा ॥ १३८ ॥

यक्षुर्द्रासैव स्यात्परात्मना भानमेतेषाम् ।

यद्वा तेऽपि पदार्था न ज्ञायन्तेऽथ केवलालोकात् ॥ १४० ॥

तत्राप्यक्षिद्भारा सहायभूतो न येदात्मा ।

नो येत्सत्यालोके पश्यत्यन्धः कथं नार्थान् ॥ १४१ ॥

सत्यात्मन्यपि किं नो ज्ञानं तथ्येन्द्रियान्तरेण स्यात् ।

अन्धे दृक्प्रतिबन्धे करसंबन्धे पदार्थभानं हि ॥ १४२ ॥

जानाति येन सर्वं केन यं तं वा विजानीयात् ।

धृत्युपनिषदामुक्तिर्बध्यत आत्मात्मना तस्मात् ॥ १४३ ॥

॥ १३ ॥ नादानुसन्धानप्रकरणम् ।

यावत्क्षणां क्षणार्धं स्वरूपपरिचिन्तनं डिश्यते ।

तावद्दक्षिणार्कणो त्वनाडतः श्रूयते शब्दः ॥ १४४ ॥

सिद्ध्यारम्भस्थिरताविश्रमविश्वासभीजशुद्धीनाम् ।

उपलक्षणां हि मनसः परमं नादानुसन्धानम् ॥ १४५ ॥

भेरीमृदङ्गशङ्खाघाडतनादे मनः क्षणां रमते ।

किं पुनरनाडतेऽस्मिन्मधुमधुरेऽभ्रिडते स्वच्छे ॥ १४६ ॥

चित्तं विषयोपरमाद्यथा यथा याति नैश्चल्यम् ।

वेणोरिव दीर्घतरस्तथा तथा श्रूयते नादः ॥ १४७ ॥

नादाभ्यन्तर्वर्ति ज्योतिर्यद्भर्तते हि चिरम् ।

तत्र मनो लीनं येन पुनः संसारबन्धाय ॥ १४८ ॥

परमानन्दानुभवात्सुचिरं नादानुसन्धानात् ।

श्रेष्ठश्चित्तलयोऽयं सत्स्वन्यलयेष्वनेकेषु ॥ १४९ ॥

॥ १४ ॥ मनोलयप्रकरणम् ।

संसारतापतमं नानाथोनिष्पत्परिश्रान्तम् ।

लब्ध्वा परमानन्दं न यलति येतः कदा क्वापि ॥ १५० ॥

अद्वैतानन्दभरात्किमिदं कोऽहं यं कस्याहम् ।

धृति मन्थरतां यातं यदा तदा मूर्च्छितं येतः ॥ १५१ ॥

चिरतरमात्मानुभवदात्माकारं प्रजायते येतः ।

सरिदिव सागरयाता समुद्रभावं प्रयात्युच्चैः ॥ १५२ ॥

आत्मन्धनुप्रविष्टं चित्तं नापेक्षते पुनर्विषयान् ।

क्षीराद्बद्धतमाज्यं यथा पुनः क्षीरतां न यातीह ॥ १५३ ॥

दृष्टौ द्रष्टरि दृश्ये यदनुस्यूतं च भानमात्रं

स्यात् ।

तत्रोपक्षीणं येच्छित्तं तन्मूर्च्छितं भवति ॥ १५४ ॥

याति स्वसंभुभत्वं दृग्भात्रं वा यदा तदा भवति ।

दृश्यद्रष्टृविभेदो ऽयसंभुभेदस्मिन्न तद्भवति ॥ १५५ ॥

अेकस्मिन्दृग्भात्रे त्रेधा द्रष्ट्रादिकं छि समुदेति ।

त्रिविधे तस्मिँल्लीने दृग्भात्रं शिष्यते पश्चात् ॥ १५६ ॥

दर्पणतः प्राक्यश्चादस्ति भुषं प्रतिभुषं तदाभाति ।

आदर्शेऽपि च नष्टे भुषमस्ति भुषे तथैवात्मा ॥ १५७ ॥

॥ १५ ॥ प्रबोधप्रकरणम् ।

माधुर्यं गुडपिण्डे यत्तत्तस्यांशकेऽणुमात्रेऽपि ।

अेवं न पृथग्भावो गुडत्वमधुरत्वयोरस्ति ॥ १५८ ॥

अथवा न भिन्नभावः कर्पूराभोदयोरिवम् ।

आत्मस्वरूपमनसां पुंसां जगदात्मतां याति ॥ १५९ ॥

यद्भावानुभवः स्यान्निद्रादौ जागरस्यान्ते ।

अन्तः स येत्स्थिरः स्याल्लभते छि तदाद्रयानन्दम् ॥ १६० ॥

अतिगम्भीरेऽपारे ज्ञानधिदानन्दसागरे स्फुरे ।

कर्मसमीरणतरला ज्वलतरङ्गावलिः स्फुरति ॥ १६१ ॥

भरतरकरैः प्रदीपेऽभ्युदिते यैतन्धतिगमांशौ ।

स्फुरति भूषैव समन्तादनेकविधज्वलमृगतृषणा ॥ १६२ ॥

अन्तरदृष्टे यस्मिँज्जगद्विदमारुत्यरिस्फुरति ।

दृष्टे यस्मिँस्सङ्कुदपि विलीयते क्वाप्यसद्रूपम् ॥ १६३ ॥

भाष्याभ्यन्तरपूर्णाः परमानन्दाएवि निमग्नो यः ।
 चिरमाप्लुत एव कलशो मडाद्धे जह्रुतनयायाः । १६४ ॥
 पूर्णात्पूर्णातरे परात्परतरेऽप्यज्ञातपारे हरौ
 संवित्स्फारसुधाएवि विरहिते वीथीतरङ्गादिभिः ।
 भास्वत्कोटिविकासितोज्ज्वलदिगाकाशप्रकाशे परे
 स्वानन्दैकरसे निमग्नमनसां न त्वं न याळं जगत् ॥ १६५ ॥

॥ १६ ॥ द्विधाभक्तिप्रकरणम् ।
 चित्ते सत्त्वोत्पत्तौ तटिदिव बोधोदयो भवति ।
 तर्ह्येव स स्थिरः स्याद्यदि चित्तं शुद्धिमुपयाति ॥ १६६ ॥
 शुद्ध्यति हि नान्तरात्मा कृष्णपदाम्भोजभक्तिभूते ।
 वसनमिव क्षारोद्वैर्भक्त्या प्रक्षाल्यते येतः ॥ १६७ ॥
 यद्भ्रत्समलादर्शो सुचिरं भस्मादिना शुद्धे ।
 प्रतिफलति वक्त्रमुख्यैः शुद्धे चित्ते तथा ज्ञानम् ॥ १६८ ॥
 जानन्तु तत्र बीजं हरिभक्त्या ज्ञानिनो ये स्युः ।
 मूर्तं यैवामूर्तं द्वे अेव भ्रमणो रूपे ॥ १६९ ॥
 एत्युपनिषत्तयोर्वा द्वौ भक्तो भगवदुपदिष्टौ ।
 क्लेशादक्लेशाद्वा मुक्तिः स्यादेतयोर्मध्ये ॥ १७० ॥
 स्थूला सूक्ष्मा येति द्वेधा हरिभक्तिरुद्दिष्टा ।
 प्रारम्भे स्थूला स्यात्सूक्ष्मा तस्याः सदाशाश्व ॥ १७१ ॥
 स्वाश्रमधर्माचरणं कृष्णप्रतिमार्थनोत्सवो नित्यम् ।
 विविधोपचारकरणैर्हरिदासैः संगमः शश्वत् ॥ १७२ ॥
 कृष्णकथासंश्रवणो मलोत्सवः सत्यवाद्यश्च ।
 परयुवतौ द्रविणो वा परापवादे पराज्भुभता ॥ १७३ ॥
 ग्राम्यकथासूद्रेगः सुतीर्थगमनेषु तात्पर्यम् ।
 यदुपतिकथावियोगे व्यर्थं गतमायुरिति चिन्ता ॥ १७४ ॥
 अेवं कुर्वति भक्तिं कृष्णकथानुग्रहोत्पन्ना ।
 समुदेति सूक्ष्मभक्तिर्यस्या हरिरन्तराविशति ॥ १७५ ॥

स्मृतिसत्पुराणवाक्यैर्यथाश्रुतायां उरेर्मूर्तौ ।
मानसपूजाभ्यासो विजननिवासेऽपि तात्पर्यम् ॥ १७६ ॥

सत्यं समस्तजन्तुषु कृष्णस्यावस्थितेर्ज्ञानम् ।
अद्रोढो भूतगणो ततस्तु भूतानुकम्पा स्यात् ॥ १७७ ॥

प्रमितयदृच्छालाभे सन्तुष्टिर्दरपुनादौ ।
ममताशून्यत्वमतो निरुदंकारत्वमङ्गोधः ॥ १७८ ॥

मृदुभाषिता प्रसादो निजनिन्दायां स्तुतौ समता ।
सुभृदुःखशीतोष्णद्वन्द्वसङ्घिषणुत्वमापदो न भयम् ॥ १७९ ॥

निद्राहारविहारेष्वनादरः सङ्गराडित्यम् ।
वयने यानवकाशः कृष्णस्मरणेन शाश्वती शान्तिः ॥ १८० ॥

केनापि गीयमाने हरिगीते वेणुनादे वा ।
आनन्दाविर्भावो युगपत्स्याद्दृष्टसात्त्विकोद्रेकः ॥ १८१ ॥

तस्मिन्ननुभवति मनः प्रगुह्यमाणं परात्मसुभम् ।
स्थिरतां याते तस्मिन्याति मद्योन्मत्तदन्तिदशाम् ॥ १८२ ॥

जन्तुषु भगवद्भावं भगवति भूतानि पश्यति क्रमशः ।
अेतादृशी दशा येत्तदैव हरिदसवर्थः स्यात् ॥ १८३ ॥

॥ १७ ॥ ध्यानविधिप्रकरणम् ।

यमुनातटनिकटस्थितवृन्दावनकानने मङ्गरभ्ये ।
कल्पद्रुमतलभूमौ यरणं यरणोपरि स्थाप्य ॥ १८४ ॥

तिष्ठन्तं धननीलं स्वतेजसा भासयन्तमिह विश्राम् ।
पीताम्बरपरिधानं यन्दनर्षूरलिप्तसर्वाङ्गम् ॥ १८५ ॥

आकर्णार्णपूर्णेनेत्रं कुण्डलयुगमण्डितश्रवणम् ।
मन्दस्मितमुभयकमलं सुकौस्तुभोदारमण्डितम् ॥ १८६ ॥

वलयाङ्गुलीयकाधानुज्ज्वलयन्तं स्वलङ्कारान् ।
गलविलुलितवनमालं स्वतेजसापास्तकलिकालम् ॥ १८७ ॥

गुञ्जारवालिकलितं गुञ्जापुञ्जान्विते शिरसि ।
भुञ्जानं सल गौपैः कुञ्जान्तरवर्तिनं हरिं स्मरत ॥ १८८ ॥

મન્દારપુષ્પવાસિતમન્દાનિલસેવિતં પરાનન્દમ્ ।
 મન્દાકિનીયુતપદં નમત મહાનન્દં મહાપુરુષમ્ ॥ ૧૮૯ ॥
 સુરભીકૃતદિગ્વલયં સુરભિશતૈરાવૃતં સદા પરિતઃ ।
 સુરભીતિક્ષપણમહાસુરભીમં યાદવં નમત ॥ ૧૯૦ ॥
 કંદર્પકોટિસુભગં વાઞ્છિતફલદં દયાર્ણવં
 કૃષ્ણમ્ ।
 ત્યક્ત્વા કમન્યવિષયં નેત્રયુગં દ્રષ્ટુમુત્સહતે ॥ ૧૯૧ ॥
 પુણ્યતમામતિસુરસાં મનોડભિરામાં હરેઃ કથાં ત્યક્ત્વા ।
 શ્રોતું શ્રવણદ્વન્દ્વ ગ્રામ્યં કથમાદરં ભવતિ ॥ ૧૯૨ ॥
 દૌર્ભાગ્યમિન્દ્રિયાણાં કૃષ્ણે વિષયે હિ શાશ્વતિકે ।
 ક્ષણિકેષુ પાપકરણેષ્વપિ સજ્જન્તે યદન્યવિષયેષુ ॥ ૧૯૩ ॥

॥ ૧૮ ॥ સગુણનિર્ગુણયોરૈક્યપ્રકરણમ્ ।
 શ્રુતિભિર્મહાપુરાણૈઃ સગુણગુણાતીતયોરૈક્યમ્ ।
 યત્પ્રોક્તં ગૂઢતયા તદહલં વક્ષ્યેડતિવિશદાર્થમ્ ॥ ૧૯૪ ॥
 ભૂતેષ્વન્તર્યામી જ્ઞાનમયઃ સચ્ચિદાનન્દઃ ।
 પ્રકૃતેઃ પરઃ પરાત્મા યદુકુલતિલકઃ સ એવાયમ્ ॥ ૧૯૫ ॥
 નનુ સગુણો દૃશ્યતનુસ્તથૈકદેશાધિવાસશ્ચ ।
 સ કથં ભવેત્પરાત્મા પ્રાકૃતવદ્રાગરોષયુતઃ ॥ ૧૯૬ ॥
 ઇતરે દૃશ્યપદાર્થા લક્ષ્યન્તેડનેન ચક્ષુષા સર્વે ।
 ભગવાનનયા દૃષ્ટયા ન લક્ષ્યતે જ્ઞાનદૃગ્ગમ્યઃ ॥ ૧૯૭ ॥
 યદ્વિશ્વરૂપદર્શનસમયે પાર્થાય દત્તવાન્ભગવાન્ ।
 દિવ્યં ચક્ષુસ્તસ્માદદૃશ્યતા યુજ્યતે નૃહરૌ ॥ ૧૯૮ ॥
 સાક્ષાદથૈકદેશે વર્તુલમુપલભ્યતે રવેર્ભિમ્ભમ્ ।
 વિશ્વં પ્રકાશયતિ તત્સર્વેઃ સર્વત્ર દૃશ્યતે યુગપત્ ॥ ૧૯૯ ॥
 યદપિ સાકારોડયં તથૈકદેશી વિભાતિ યદુનાથઃ ।
 સર્વગતઃ સર્વાત્મા તથાપ્યયં સચ્ચિદાનન્દઃ ॥ ૨૦૦ ॥
 એકો ભગવાન્નેમે યુગપદ્મોપીષ્વનેકાસુ ।

अथवा विदेडजनकश्रुतद्वैवभूद्वैवयोर्द्विर्युगापत् ॥ २०१ ॥
 अथावा कृष्णाकारां स्वयम् दुर्योधनोऽपश्यत् ।
 तस्माद्व्यापक आत्मा भगवान्दरिरीश्वरः कृष्णः ॥ २०२ ॥
 वक्षसि यदा जघान श्रीवत्सः श्रीपतेः स किं द्वेष्यः ।
 भक्तानामसुराणामन्येषां वा क्वलं सदृशम् ॥ २०३ ॥
 तस्मान्न कोऽपि शत्रुर्नो मित्रं नाप्युदासीनः ।
 नृदरिः सन्मार्गस्थः सकृलः शाभीव युदुनाथः ॥ २०४ ॥
 लोडशलाकनिवडैः स्पर्शाश्मनि बिद्यमानेऽपि ।
 स्वर्णत्वमेति लौडं द्वेषादपि विद्विषां तथा प्राप्तिः ॥ २०५ ॥
 नन्वात्मनः सकाशाद्दुत्यन्ना ज्वसंततिश्चेयम् ।
 जगतः प्रियतर आत्मा तत्प्रकृते नैव संभवति ॥ २०६ ॥
 वत्साडरणावसरे पृथग्वयोऽपवासनाभूषान् ।
 डरिश्जमोडं कर्तुं सवत्सगोपान्विनिर्ममे स्वस्मात् ॥ २०७ ॥
 अत्रैर्यथा स्कुलिङ्गाः क्षुद्रास्तु व्युत्थरन्तीति ।
 श्रुत्यर्थं दर्शयितुं स्वतनोरतनोत्स ज्वसंदोडम् ॥ २०८ ॥
 यमुनातीरनिडुञ्जे कदाचिदपि वत्सकांश्च चारयति ।
 कृष्णे तथार्थगोपेषु य वरगोष्ठेषु चारयत्स्वारात् ॥ २०९ ॥
 वत्सं निरीक्ष्य दूराद्भावः स्नेडेन संभ्रान्ताः ।
 तदभिमुभं धावन्त्यः प्रययुर्गोपैश्च दुवाराः ॥ २१० ॥
 प्रस्रवभरेण भूयः श्रुतस्तनाः प्राप्य पूर्ववद्वत्सान् ।
 पृथुरसनया लिडन्त्यस्तार्ण्डवत्यः प्रपाययन्प्रमुदा ॥ २११ ॥
 गोप अपि निजबालाञ्जगृडुर्भूषान्माघ्राय ।
 एत्थमलौकिकलाभस्तेषां तत्र क्षाणं ववृधे ॥ २१२ ॥
 गोपा वत्साश्चान्या पूर्वं कृष्णात्मका ष्यभवन् ।
 तेनात्मनः प्रियत्वं दर्शितमेतेषु कृष्णेन ॥ २१३ ॥
 प्रेयः पुत्राद्विक्तात्प्रेयोऽन्यस्माद्य सर्वस्मात् ।
 अन्तरतरं यदात्मेत्युपनिषदः सत्यताभिडिता ॥ २१४ ॥

नन्वुभ्यावयभूतोष्वात्मा सम अेव वर्ततेऽथ उरिः ।
दुर्योधनेऽर्जुने वा तरतमभावं कथं नु गतवान्सः ॥ २१५ ॥

अधिरान्धपङ्गुमूका दीर्घाः भर्वाः सङ्गपाश्च ।
सर्वे विधिना दृष्टाः सवत्सगोपाश्चतुर्भुजास्तेन ॥ २१६ ॥

भूतसमत्वं नृदरेः समो हि मशकेन नागेन ।
लोकैः समस्त्रिभिर्वेत्युपनिषदा भाषितः साक्षात् ॥ २१७ ॥

आत्मा तावदभोक्ता तथैव ननु वासुदेवश्चेत् ।
नानाकैतवयत्रैः पररमणीभिः कथं रमते ॥ २१८ ॥

सुन्दरमभिनवदृपं कृष्णं दृष्ट्वा विमोहिता गोप्यः ।
तमभिलषन्त्यो मनसा कामाद्भिरुल्यव्यां प्रापुः ॥ २१९ ॥

गच्छन्त्यस्तिष्ठन्त्यो गृहकृत्यपराश्च भुञ्जानाः ।
कृष्णं विनान्यविषयं समक्षमपि जातु नाविन्दन् ॥ २२० ॥

दुःसहविरहभ्रान्त्या स्वपतीन्दृशुस्तदुन्नरांश्च
पशून् ।

हरिरयमिति सुप्रीताः सरभसमाविङ्गयांयकुः ॥ २२१ ॥

काऽपि य कृष्णायन्ती कस्याश्चित्पूतनायन्त्याः ।
अपिबत्स्तनमिति साक्षाद्व्यासो नारायणः प्राड ॥ २२२ ॥

तस्मान्निजनिजदयिताःकृष्णाकारान्वृजस्त्रियो वीक्ष्य ।
स्वपरनृपतिपत्नीनामन्तर्यामी हरिः साक्षात् ॥ २२३ ॥

परमार्थतो विद्यारे गुडतन्मधुरत्वदृष्टान्तात् ।
नश्चरमपि नरदेलं परमात्माकारतां याति ॥ २२४ ॥

किं पुनरनन्तशक्तोर्लीलावपुरीश्वरस्येह ।
कर्माण्यलौकिकानि स्वमायया विदधतो नृदरेः ॥ २२५ ॥

मृदृभक्षणेन कुपिअतां विकसितवदनां स्वमातरं वद्रे ।
विश्वमदर्शयदभिलं किं पुनरथ विश्वरूपोऽसौ ॥ २२६ ॥

॥ १८ ॥ आनुग्रहिकप्रकरणम् ।

विषविषमस्तनयुगलं पाययितुं पूतना गृहं प्राप्ता ।

तस्याः पृथुभाग्याया आसीत्कृष्णार्पणो देहः ॥ २२७ ॥

अनयत्युत्तरशकटं निजनि कटं वा कृतापराधमपि ।

कण्ठाश्लेषविशेषादवधीद्वात्येऽसुरं कृष्णः ॥ २२८ ॥

यमलार्जुनी तद् उन्मूल्योलूषलगतश्चिरं पित्रौ ।

रिङ्गन्नङ्गाणाम्भूमौ स्वमालयं प्रापयन्नृदरिः ॥ २२९ ॥

नित्यं त्रिदशद्वेषी येन य मृत्योर्वशीकृतः केशी ।

काकः कोऽपि वराको बकोऽप्यशोकं गतो लोकम् ॥ २३० ॥

गोगोपीगोपानां निकरमडि पीडयन्तमतिवेगात् ।

अनघमघासुरमकरोत्युत्तरमुरगेश्वरं भगवान् ॥ २३१ ॥

पीत्वारण्यदुताशनमसद्यतत्तेजसो उेतोः ।

दग्धान्मुग्धान्भिलाञ्जुगोप गोपान्दृपासिन्धुः ॥ २३२ ॥

पातु गोकुलमाकुलमशानितटिद्धर्षणैः कृष्णः ।

असहायैकदस्ते गोवर्धनमुद्धारोऽर्थैः ॥ २३३ ॥

वासोलोभाकलितं धावद्भ्रजं शिवातलैर्हृत्वा ।

विस्मृत्य तदपराधं विदुष्ववासोऽर्पितस्तस्मै ॥ २३४ ॥

त्रेधा वक्शरीरामतिलम्भोष्ठीं स्मलद्भ्रपुर्वयनात् ।

सक्यन्धनपरितोषात्कुञ्जामृज्वाननामकरोत् ॥ २३५ ॥

निहतः पपात हरिणा हरिचरणग्रेण कुवलयपीडः ।

तुङ्गोन्मत्तमतङ्गः पतङ्गवद्दीपकस्थाग्रे ॥ २३६ ॥

युद्धमिषात्सह २३गे श्रीरङ्गेनाङ्गसङ्गमं प्राप्य ।

मुस्विटक्याणूराभ्यौ ययतुर्निःश्रेयसं सपदि ॥ २३७ ॥

देहकृतादपराधाद्देकुण्ठोत्कण्ठितान्तरात्मानम् ।

यद्दुवरकुलावतंसः कंसं विध्वंसयामास ॥ २३८ ॥

हरिसंदर्शनयोगात्पृथुरातीर्थे निमज्जते तस्मै ।

भगवान्नु प्रददाद्यः सद्यश्चैधाय सायुज्यम् ॥ २३९ ॥

मीनादिभिरवतारैर्निहताः सुरविद्विषो भडवः ।

नीतास्ते निजदुपं तत्र य मोक्षस्य का वार्ता ॥ २४० ॥

ये यद्गुणान्निष्ठतास्ते तु न भूयः पुनर्भवं प्रापुः ।
तस्मादवताराणामन्तर्यामी प्रवर्तकः कृष्णः ॥ २४१ ॥

ब्रह्माण्डानि बद्धूनि पङ्कजभवान्प्रत्याण्डमत्यद्भुतान्
गोपा-वत्सयुतानदृश्यदृष्टं विष्णूनशेषांश्च यः ।
शम्भुर्यथ्यरणोदकं स्वशिरसा धत्ते य मूर्तित्रयात्
कृष्णो वै पृथगस्ति कोऽप्यविकृतः साख्यन्मयो नीविमा ॥ २४२ ॥

कृपापात्रं यस्य त्रिपुररिपुरम्भोजवसतिः
सुता जहोः पूता यरणभनिर्णोजनजलम् ।
प्रदानं वा यस्य त्रिभुवनपतित्वं विभुरपि
निदानं सोऽस्माकं जयति कुलदेवो यद्गुपतिः ॥ २४३ ॥

मायाहस्तेऽर्पयित्वा भरणकृतिकृते मोहमूलोद्भवं मां
मातः कृष्णाभिधाने शिरसमयमुदासीनभावं गतासि ।
कारुण्यैकाधिवासे सःकृदपि वदनं नेक्षसे त्वं मदीयं
तत्सर्वज्ञे न कर्तुं प्रभवसि भवती किं नु मूलस्य शान्तिम् ॥ २४४ ॥

उदासीनः स्तब्धः सततमगुणः सङ्गरहितो
भवांस्तातः कातः परमिड भवेज्जवनगतिः ।

अकस्मादस्माकं यद्वि न कुरुते स्नेहमथ तत्
वसस्व स्वीयान्तर्विमलजठरेऽस्मिन्पुनरपि ॥ २४५ ॥

लोकाधीशे त्वयीशे किमिति भवभवा वेदना स्वाश्रितानां
संकोचः पङ्कजानां किमिड समुदिते मण्डले यादृशश्मेः ।
भोगः पूर्वाश्रितानां भवति भुवि नृणां कर्मणां येदवश्यं
तन्मे दृष्टैर्नृपैर्ननु दनुजन्पैरुज्जितं निर्जितं ते ॥ २४६ ॥

नित्यानन्दसुधानिधेरधिगतः सत्रीलमेधः सता-
मौल्लङ्घ्यप्रभवप्रभवञ्जनभरैराकर्षितो वर्षति ।

विज्ञानामृतमद्भुतं निजवयो धाराभिरारादितं
येतश्चातक येन्न वाञ्छतिमृषाकान्तोऽसि सुमोऽसि किम् ॥ २४७ ॥

येतश्चाञ्चलतां विहाय पुरतः संधाय कोटिद्वयं
तत्रैकत्र निधेहि सर्वविषयानन्यत्र य श्रीपतिम् ।

विश्रान्तिर्हितमध्यलो डव नु त्वयोर्मध्ये तदालोच्यतां
युक्त्या वानुभवेन यत्र परमानन्दश्च तत्सेव्यताम् ॥ २४८ ॥

पुत्रान्पौत्रमथस्त्रियोऽन्ययुवतीर्वित्तन्यथोऽन्यधनं
 भोजयादिष्वपि तारतम्यवशतो नालं समुत्कण्ठया ।
 नैतादृग्यदुनायके समुदिते येतस्थनन्ते विभौ
 सान्द्रानन्दसुधाणवे विडरति स्वैरं यतो निर्भयम् ॥ २४८ ॥
 काम्योपासनयार्थयन्त्यनुद्दिनं किञ्चित्कलं सेषितं
 किञ्चित्स्वर्गमथापवर्गमपरैर्योगादियज्ञादितिः ।
 अस्माकं यदुनन्दनाङ्घ्रियुगलध्यानावधानार्थिनां
 किं लोकेन दमेन किं नृपतिना स्वर्गापिवर्गैश्च किम् ॥ २५० ॥
 आश्रितमात्रं पुरुषं
 स्वाभिमुषं कर्षति श्रीशः ।
 लोडमपि युम्भकाश्मा
 संमुष्ममात्रं जडं यद्भत् ॥ २५१ ॥
 अयमुत्तमोऽयमधमो
 जत्या उपेण सम्पदा वयसा ।
 श्लाघ्योऽश्लाघ्यो वेत्थं
 न वेत्ति भगवाननुग्रहावसरे ॥ २५२ ॥
 अन्तःस्थभावभोक्ता
 ततोऽन्तरात्मा मलामेघः ।
 भदिरश्चम्पक एव वा
 प्रवर्षणं किं विचारयति ॥ २५३ ॥
 यद्यपि सर्वत्र समस्तथापि नृडरिस्तथाप्येते ।
 भक्ताः परमानन्दे रमन्ति सदयावलोकेन ॥ २५४ ॥
 सुतरामनन्यशरणाः क्षीराघाडारमन्तरा यद्भत् ।
 डेवलया स्नेहदृशा कश्चपतनयाः प्रञ्जवन्ति ॥ २५५ ॥
 यद्यपि गगनं शून्यं तथापि जलदामृतांश्रूपेण ।
 यातकयकोरनाम्नोर्दृढभावात्पूरयत्याशाम् ॥ २५६ ॥
 तद्भद्रजतां पुंसां दृग्वाऽभनसामगोयरोऽपि उरिः ।
 कृपया कृलत्यकस्मात्सत्यानन्दाभृतेन विपुलेन ॥ २५७ ॥

ॐति श्रीमत्परमहंसपरिप्राज्ञकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
प्रबोधसुधाकरः समाप्तः ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Prabodhasudhakara

pdf was typeset on February 2, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

